

საქართველო
1954

ჩრდ. ამ. შეერთებული შტატების რეაქციონერი წრეები ჰეზა-დინდებით იხსენიებენ სენატორ მაკარტის, მას „ამერიკის ენა ღარკი“ ღარკვეს.

ამერიკის ენა ღარკი

ნ ი ა ნ ბ ი

22 იანვარს შესრულდა 225 წელი დიდი გერმანელი სოციალოგის, ხელოვნების თეორეტიკოსისა და მწერლის, გოტჰოლდ ეფრაიმ ლესინგის დაბადებიდან. თავის ნაწერებში ის ებრძოდა ფეოდალურ-ბატონყმურ რუტინას, ყოველგვარ ბნელეთის მოციქულობას, უნიჭო თანამედროვეთა ამპარტავნობას.

ვაქვეყნებთ XVIII საუკუნის ამ ერთი ყველაზე გონებასახვილი მოაზროვნის სხარტული ლექსების ზოგიერთ ნიმუშს:

ლესინგის სხარტული ლექსები

სხარტული მკითხველზე

კლოპშტოკს აქებენ — არის საქები!
მაგრამ ვინ იცნობს მის „მესიადეს“?
ჩვენ გვინდა გვიძღვან ქება ნაკლები
და უფრო მეტი მკითხველი გვყავდეს.

კატეგის მოუხარული

— აჰ, რამდენი კატა ჰყავს კეუთთ სავსე ჰადრიანს!
რატომ უყვარს კატები პოეტს ასე ძალიან?
— განა ასე ძნელია, ძმაო, ამის გაგება? —
შიშობს მისი ლექსები არ შეჭამონ თავებმა.

ვაძს

ვაქსო, ცოცხლებს არა სწყალობ, გართული ხარ მკვდართა
ქებით!
მაგრამ მისთვის, რომ შენ მაქო, სამარეში არ ჩავწვები!

ლარზე

ლარი უქმად დადისო, არის ცილისწამება:
განა საქმე არ არის მძიმე ღიბის ტარება?

რაქსის გოდება

— რაქსო! რა იყო ყრუ ქალის შერთვა?
მართალი გითხრა, გულს არ მეფონა!
— შევეცი ძმობილო, დალახვროს ღმერთმა:
მე ყრუსთან ერთად მუნჯიც მეგონა!

ანჩხლი ქალი

მთელს კაცთა მოდემას ერთი ანჩხლი ქალი ჰყოლია:
ყოველ მამაკაცს ეს თავისი ცოლი ჰგონია.

მიზონზე

მიზონს გადავკარ: ყველას სძულხარ, თუ დაფიქრდები!
— მე ვინლა მიყვარს? — მიპასუხა გულდამშვიდებით.

ვაულს

ვხედავ, ვაულ, შენ დამოფრალხარ აქ ყველაზე ძალიან,
თავს რომ ასე ფხიზლად იჭერ, სადაც ყველა მთვრალია.

ერთ ავტორს

დიდის ამბით რომ მომიტანე ასეთი წიგნი,
შენი ნაშრომი — საჩუქარი ახალთახალი! —
თუ გამოგართვი, ო, სწავლულო, მითხარ მართალი:
ბოლომდე უნდა წავიკითხო კიდევაც იგი?

ნიკანდერი

ნიკანდერს უთქვამს ამას წინათ ერთი ნაკვეთი,
მახვილი, როგორც ხანჯლის წვერი, ცეცხლი და გესლი.
ერთი ასეთიც სურდა ეთქვა, დაჯდა, იწვალა,
დღედაღამ ფიქრში ჩაულამდა ბედშავს თვალები,
ამოდ დაშვრა, დაიტანჯა, გარდაიცვალა.
ასე ფუტკარიც დაგვმამრავს და კვდება წვალებით.

მარულს

დიდიც იყო, მორჩილიც, არ გამოგა ამგვარად:
ის, რაც არის მორჩილი, არის მუდამ პატარა.

ფელზე

ფელს თივაში რომ ეძინა, ზარმაცსა და ღრენიას,
მას უკბინა მორიელმა. რას ტირიხართ, რა მოხდა?
ფელი მოკვდა? ვიცი, ვიცი! განა არა მწყენია!
ფელთან ერთად მორიელსაც თურმე სული ამოხდა!

კაუცზე

სატირები უწერია ჩემზე კაუცს? არაკია!
რასაც კაცი არ კითხულობს, მას ნაწერიც არა ჰქვია.

რაბენაის სიკვდილზე

მისი ნაწერების გამოსვლის წინ

გზა სატირამ გადაუჭრა, პირველობას ეცილებდა;
იტირეთ, თუ გეტირებთ; მე პირადად მეცინება.

ყველაზე საქართველო ნადირი

მეფემ ბრძენს ჰკითხა: „რომელია, მითხარი სწორი,
ყველა მხეცებზე გულშავი და ლალატიანი?“
ბრძენმა მიუგო: „მტაცებლებში გახლავთ ტირანი;
მლიქვნელს იტყვიან ჩვენს თვინიერ ცხოველთა შორის“.

გერმანულიდან თარგმნა
აკაკი ზქაძე

ერთი წუთით წარმოვიყვებით

ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, რომ ზესტაფონის ჩარ-მრეწველობის დირექტორმა ვლადიმერ ბარამიძემ ბათუმის მრეწველობის მიერ გამოშვებული კიტელი იყიდა. ჩვენს წინ გამოიჭიმება საკმაო მოყვანილობის კაცი შეშინებულ დირექტორისფერ კიტელში, უზრუნველი გამომომეტყველებითა და კმაყოფილი იერით. პატივცემულ ვლადიმერს დიდხანს ნუ გავაჩერებთ მაღაზიაში, შინ წაბრძანება ვთხოვოთ და ცოლ-შვილს მივგვაროთ.

უფროსი შვილი ზურგზე ხელს ჩამოუსვამს და ეტყვის:

— მამიკო, რა იქნა ამ კიტელის ქამარი?

საშუალო, რომლისთვისაც მამას ხშირად მოაქვს კანფეტები, კიტელზე ჯიბეების ძებნას დაიწყებს, მაგრამ ამაოდ.

მეუღლე, ალბათ, ასე მიმართავს:

— ლადიკო, ღღეს ვერაფერი იშოვნე?

მიმართავს და კიტელის უბისკენ წაიღებს ხელს, მაგრამ კიტელს უბე კი არა, სარჩულიც არ აღმოაჩნდება. და როცა ვლადიმერი მიხვდება, თუ რა იშვიათი საქონელი შეიძინა, ალბათ წამოიძახებს:

— დასაქვრია ამის გამოშვები!..

ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, რომ ბათუმის მრეწველობის დირექტორს კალანდაძეს ზამთრის ყინვის საწინააღმდეგო განწყობილება შეექმნა და შეშის დასაპობად და დასაპრელად წალდი და ცული იყიდა.

— რა მიეცი, კირიმე, ამ ცულსა და წალდუნაში? — ჰკითხეს ოჯახად.

მყიდველმა ფასი უთხრა.

— მოგატყუეს, კირიმე? ასეთი ცული და წალდი, ამა და ამ მაღაზიაში ასე და ასე ფასობს! — და კალანდაძეს ოცი პროცენტით იმაზე ნაკლები ფასი დაუსახელეს, რაც მან ცულში და წალდში გადაიხადა.

— მე და ვინმემ მომატყუოს?! — გაბრაზდა კალანდაძე და შემოტყუებული საქონელი უკანვე გაუყენა მაღაზიის გზას.

— რა ჩვენი ბრალია, ბატონო, — მოახსენეს მაღაზიაში, — ეს ცული და წალდი ზესტაფონის მრეწველობისაა. 1953 წლის ფასდაკლების მიხედვით ყველა წარმოებამ ოცი პროცენტით დააკლო ფასი ასეთ საქონელს, მაგრამ ზესტაფონმრეწვი კვლავ ძველ ფასში ჰყიდის და იძულებულს გვხდის მომხმარებელი მოვატყუოთ.

კალანდაძე უსათუოდ წამოიძახებს:

— ამ წალდით მომჭერი თავი, თუ ბარამიძე დასაქვრი არ იყოს!

ჩვენი აზრით, ბარამიძეც სწორია და კალანდაძეც. სწორად მოიქცა აგრეთვე საქ. სსრ ვაჭრობის სამინისტრო, როცა გასული წლის დეკემბერში დაწერა № 269 ბრძანება და შემოსენებულ დანაშაულობათა ჩადენის გამო ადგილობრივი მრეწველობის სამინისტროს სთხოვა, რომ ბარამიძე და კალანდაძე პასუხისგებაში მიეცა, მაგრამ ბრძანება-თხოვნა ბრძანება-თხოვნად დარჩა და ბარამიძე-კალანდაძე კი დირექტორებად.

ვლადიმერ ბარამიძის ცულით მოგვჭერით თავი, თუ ამ ფელეტონის გამოქვეყნების შემდეგაც წუნკიტელცულწალდ-მრეწველობის დირექტორები დაუსჯელნი არ დარჩნენ.

3. კორინთელი

— დავიღუბე, ჩვენს დირექტორს სიდელი ვარდაცვლია...

— შერე და შენ რამ დავამწუხრა? იცნობდი?

— არა, მაგრამ ქელეხის გამართვა ხომ ჩემ საწყალ საწყობს დაეკისრება...

3. გერმანოვი

პატი და მისი კრიტიკოსები

ივან-არაქი

ბატმა, ერთხელ, ფრინველთ შორის მოიღერა ყელი, ტრახანით თქვა თავის თავზე სიტყვა ბრტყელზე ბრტყელი:

— მეგობრებო! თვით მაკვირვებს სიდიადე ჩემი.

ეს ყელი ხომ ყარყარა მაქვს, გამოხედვაც მშვენი.

მე ხომ, ვით კაცს, შემოძლია სიარული დინჯად,

მე ხომ, ვით თევზს, შემოძლია ცურვა, თუ დამჭირდა.

შემოძლია, რომ გაფრინდე, ღობეს გადაფრინდე.

თვითმფრინავის მსგავსად ცაში ჩემს დიდრონ ფრთებს ვშლიდე. —

ინდაურმა მას ქუკუქუქით უთხრა სიტყვა ტკბილი:

— შენ სტიქიას იმორჩილებ, გვფარავს შენი ჩრდილი. —

კრელი იხვი ვიტი-ვიტით ამბობს აღმაფრენით:

— ვეთანხმები მე ინდაურს, თქვენ ხართ ბრძენთა ბრძენი. —

— ჩემო კო-კო-კოლეგაო, — ჰყვიის, ჰყვიის ცხარედ მამალი, და ალტაცებით უხსნის გულის კარებს. —

შენთან ძმობით მე ვამაყობ, შენ ხარ ჩემი ხატი.

შეგნებულად ვამბობთ ყველა: კარგი არის ბატი. —

ბატს აქებდა ფრინველთ გუნდი, უქქეს ხმა და ტანი,

მანამ, ვიდრე არ გამოჩნდა მზარეული დანიო.

როცა დაკლეს და ჰაერში აფრიალდა ბუმბლი,

ხოტბას, ქებას და დიდებას ყველამ დასდო ზღურბლი.

ინდაურმა ამოყარა ოხვრით ანბანთ რიგი:

— მხოლოდ, მხოლოდ საცივისთვის გამოდგება იგი.

მამალმა თქვა: — მას შეეძლო განა სიარული?

ის ბაჯბაჯით დადიოდა, ედებოდა რული. —

ბოლოს იხვიც აფრთხილდა, ფრთები აიწურა,

დაატანა: — ყოყოჩობდა, რა იცოდა ცურვა.

იყო ერთი მკვებარა და ცარიელი ენა.

იმ უმწეო ფრთებით, აბა, სად შეეძლო ფრენა!

* *

შენ, მკითხველო, ამათ მსგავსი ორპირი და მფრთხალი

არ გინახავს კრიტიკოსი, არ მოგიკრავს თვალი?

მთარგმნელი ბონდო კაუელავა

— მთელს დაწესებულებაში ერთადერთი თბილი ადგილი ეს არის... სხვაგან მინები ჩალეწილია და ხალხი იყინება. ჩემი თავი ენაცვალის გრიგოლ გლახუნის, მის კაბინეტს როგორ მოვცილდები!

ირემი და მაიმუნი

იგავი

ერთხელ, თურმე, მაიმუნმა ირემს უთხრა თავმოძვონედ: — „თითით საჩვენებელი ვარ, დამიჯერე, ვამბობ სწორედ; თუ იპოვი ისეთ ჯამბაზს, მთელი ქვეყნის ცხოველებში, თუნდ ბალახის მძოველებში, თუნდაც ძუძუმწოვრებში, რომელ მათგანს მიმითითებ, საყვარელო და ძვირფასო, რომ ზნესა და მანერებში მათ მე ზუსტად არ მივბაძო.“

გაეცინა ირემსა და საპასუხოდ ეუბნება:

— „მეც კვირს გიკრავ, რომ მაგ საქმეს შენებრ ვერვინ ეუფლება. მანქვა-გრეხის ვირტუოზი რომ ხარ, ვინ არ გიდასტურებს, ოსტატურად ბაძავ ყველას, ვინდ მასპინძლებს, ვინდა სტუმრებს! მაგრამ ვეჭვობ, ცხოველებში ვინმემ თავი გაგიყადროს, და ეგ შენი მანქვა-გრეხა მისაბაძად გაიხადოს.“

* *

„მოდის“ ამჟამად პრანკია ქალს დედამ უთხრა — ქრისტინეო, ანდაზა: „ლიტრას უთხრეს და... კოკავ, შენ ისმინეო!“

მის. გომიასვილი

ბინამავოგრაჟი

ზამთარია, გარეთ ცივა, ქარი თავისუფლად დათარეშობს... ეს ბუნების წესია, ზამთარში ციოდეს, ზაფხულში ცხვოდეს. ამ სიცივისაგან თავშესაფარებლად ადამიანმა შენობა მოიგონა, მაგრამ შენობას თუ არ გაათბობ, მაშინ გაგულისებული ყინვა კედლებშიც შემოიჭრება...

ცივა ქარელის კლუბში, ისე ცივა როგორც გარეთ. კლუბისათვის მოტანილი შეშა რა ხანია სხვადასხვა პირებმა დაიტაცეს. ამბობენ, ამ მხრივ ყველას ქარელის კულტურის განყოფილების უფროსმა ნ. გოჩაშვილმა აჯობაო. ღმერთმა შეუნდოს, აბა, ამ ცივ ზამთარში უშეშოდ ხომ არ დარჩებოდა!? დიდი გმირობაა კლუბში შეხვიდე და კინოსურათს ბოლომდე უყურო. ეს გმირობა არ აღმოაჩნდა ნ. გოჩაშვილსა და მის ოჯახობას, მაგრამ რა ჰქნას? თან კინოსურათის ნახვაც უნდათ. იტყვიან რა კულტურის უფროსია, თუ კულტურულად არ დაისვენაო. დიდხანს იფიქრა გოჩაშვილმა, დიდხანს თავი იტება, ერთხელ კლუბსაც ეწვია, მაგრამ იქ ათ წუთზე მეტს ვერ გასძლო. მაშინ მას ძველი აღმოსავლური ანდაზა გაახსენდა: „თუ მაჰმადი არ მიდის მთასთან, მთა მივა მაჰმადთანაო“. გაახსენდა და კინომექანიკოსი ი. კრიხელი იხმო. კრიხელი უთქმელად მიუხვდა თავისი უუროსის გულისნადებს და აი, ერთ მშვენიერ, ყინვიან დღეს კრიხელმა სოფლის კლუბისათვის გამიზნული ერთი კინოდანადგარი ნ. გოჩაშვილს ბინაზე დაუდგა და ყოველ ახალ სურათს შეუფერხებლად ატრიალებს გოჩაშვილის ოჯახი.

ახლა დამშვიდებულია გოჩაშვილი, შინ შეშაც აქვს, კინოსურათსაც უყურებს, არც თვითონ ცივდება და არც მისი ცოლ-შვილი.

მ. ალაგვიძე

რკინის და ვალახის გზა

ცხაკიას რკინიგზის გადაღმა, ე. ი. ქალაქის სამხრეთ ნაწილში, ქალაქის მოსახლეობის დიდი ნაწილი ცხოვრობს. აქვეა რესპუბლიკის ერთ-ერთი მსხვილი საწარმო — ხალიჩების საქსოვი ფაბრიკა, რკინიგზის საშუალო სკოლა, სასოფლო-სამეურნეო ტექნიკუმი და მრავალი სხვა წარმოება-დაწესებულება.

როგორც ქ. ცხაკიას რაიონული გაზეთის რედაქტორი ამხ. წირღვავა გვატყობინებს, ქალაქის აღნიშნული ნაწილი ამჟამად მოწყვეტილია ქალაქს, ვინაიდან რკინიგზაზე გადასასვლელი ხიდი არ არის. რკინიგზის სადგურის ადმინისტრაციამ იმდენი იმუშავა ხალხის კეთილდღეობის პირობების... გაუარესებისათვის, რომ საცალფეხო გზაც კი გადაკეტა. ხის მასალებითა და საშენი ქვებით დატვირთულ რონოდებს სადგურის ადმინისტრაცია გადასასვლელზე ცლის და გზებზე მთელი გორებია აღმართული. ამას გარდა გზა ყველგან წყლითაა დაფარული.

სურათზე: რაიკავშირისა და რკინიგზის სადგურის გვერდით მდებარე ტერიტორიის ხედი.

ფოტოსურათი „ნიანგისათვის“ გადაიღო

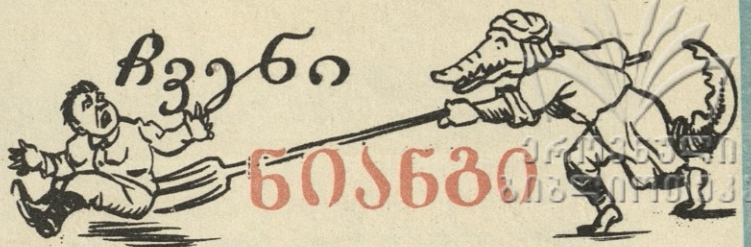
სოთა ჩხეტიანა

სოციალისტური შრომა

საქართველოს კომპარტიის ღანძხუთის რაიონული კომიტეტისა და შრომელთა დეპუტატების რაიონული საბჭოს ორგანო.
СОЦИАЛИСТИური ШРОМА ორგანო წაჩხუთის რაიონის კომპარტიისა და რაიონის დეპუტატების საბჭოს ორგანო.

ნიანგი დიდი კმაყოფილებით ამცნობს თავის მოკეთებებს, რომ საქართველოს მრავალ რაიონში გაჩნდა ადგილობრივი ნიანგი. მათ შორის განსაკუთრებით გამოირჩევა ღანძხუთის რაიონის გაზეთის „სოციალისტური შრომა“-ს (რედ. მ. ბარამიძე) „ჩვენი ნიანგი“. ვაცნობ ჩვენს მკითხველებს იქ დაბეჭდილ წოგიერთ მასალას.

ნიანგი

სატირისა და იუმორის კუთხე

ღონე კიხოვიის დროის კოშკი

სერვანტესის დონე კიხოტს რომ ჩოჩხათში გზად გაველო, კოშკერა. ციის სასადილოს შენობას ჩინებულ ციხე-სიმაგრედ ჩათვლიდა. ეს „მშვენიერი კოშკი“ ზევიდან გადაჭყურებს ორ პატარა მდინარეს და ემუდარება: ჩემი ცოდვით კოშკერაციის ხელმძღვანელები თან წაიღეთ.

კოშკერაციის თავმჯდომარე ამხ. გრაპიტონი იტყვის, რატომ დამცინით, მე რა შუაში ვარ, სასადილოს შენობას ჩემონტი ესაჭიროება, რემონტს კი—თანხებიო...

დიდი ხანია აქაური მუშები, მოსამსახურეები და სხვები სასადილოს გარეშე იყვნენ. ახლა „ადადგინეს“, მაგრამ?..

ღიან, თავი არაა, თორემ თავის კანტორის ქირაში გამგეობამ რომ ფული გადაიხადა, ორ ახალ ბინას ააგებდა—სხვა ბინაში 30 ათასამდე მანეთი აქვს გადახდილი.

სასადილოში შემსვლელმა შეუდარებელი ჯამბაზობა უნდა გამოიჩინოს, რომ უვნებელი დარჩეს. აივნის იატაკი ჭადრაკის დაფასავით ჭრელია და, ვაი იმას, ვინც ამ შავ „უჯრაში“ ჩადგამს ფეხს.

დროა კოშკერაციის მესვეურებმა წამოაყენონ წაფერებულნი, დანგრევისპირამდე მისული სასადილო. კეთილმოწყობილი სასადილო დიდ სარკებლობას მოუტანს ხალხს და კოშკერაციის გამგეობასაც.

მომსახურებისა და ანგარიშის საკითხია, ამხანაგო კოშკერატორებო!

წ. მარჯანიშვილი, ბ. ტულუში.

ბახიჯაბის მოღვაწე

ნინოშვილის, ჯურჯუყვეთის, ლაშისლეღისა და რიგ სხვა კოლმეურნეობებში ზოგიერთი წვერები გაურბიან საკოლმეურნეო შრომას, რითაც უკან ეწევიან კოლმეურნეობის ეკონომიკას. ისინი კოლმეურნეობიდან მოითხოვენ ბევრს, ხოლო კოლმეურნეობისათვის ცოტას მუშაობენ, კისერზე ასხედან პატიოსან კოლმეურნეებს და ითვისებენ მათ ნაშრომს.

(კორესპონდენციებიდან)

კოლმეურნეობიდან—ბეგრი, კოლმეურნეობას—ცოტა!

აუადმყოფობა, რომელიც განეკუთვნება მოითხოვს

კაცი, რომელიც ცუდ რაიმეს განიზრახავს, იგი მას ავადმყოფობად გადაეჭყვევა. ამ ავადმყოფობისაგან განკურნება კანონის ზუსტად გამოყენებით შეიძლება, ზოგჯერ აღმზრდელითი მუშაობითაც.

ეს ეპიგრაფი იმასთან დაკავშირებით დარჩა საჭირო, რომ საეპიგრაფო ორგანიზაციების ზოგიერთი მუშაკი ისევ უსინდისოდ მუშაობს.

ჩვენს მაღაზიებში ცოტა როდია ფართლელური და სხვა საქონელი. მაგრამ მიჩვევის გამო სუფსის სოფლის მაღაზიის მე-4 სექციის გამგეს პლატონ გადახაბაძეს თავის ნაცნობ-მეგობრებისათვის გადაამალული საქონელი აღმოუჩინეს, წარწერით: „ლენას“, „დომენტის“ და სხვ. რომ ნახოთ სხვა მაღაზიები, მსგავსი საქონელი ბლომადაა. ჯიუტია ჩვენი პლატონი, იგი ერთი ხაზითაც არ უხვევს ძველი ანდაზიდან „ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო“, და არ იშლის საქონლის გადამალვას.

განა მარტო პლატონია მიჩვეული? არა! პლატონმა თქვა საქონლის გადამალვა ღანძხუთის მაღაზიებშიც კი იციანო.

ამაში ვერც პლატონს და ვერც სხვა მომხმარებელს შევედრებთ!

პლატონი და მისთანები ამ მანვე სენისაგან უნდა განიკურნონ.

ბ. სიბილი

საახალწლო ღაქაქა—გამოსანა

ღანძხუთის ვაჟთა საშუალო სკოლის პიონერებმა წერილობითი კავშირი დაამყარეს ნოვოსიბირსკის 32-ე სკოლის თანაკლასელებთან. ამას წინათ მათ საჩუქრებიც გაუგზავნეს.

ღანძხუთელი პიონერები სულმოუთქმელი ელადებოდნენ პასუხს ახლად შექმნილ შორეულ მეგობრებისაგან. და აი, დადგა დიდი ხნის ნანატრი ჟამი: ფოსტალიონმა ყვითელი ფერის ჭალადი ააფრიალა მათ თვალწინ.

— დეპეშა, დეპეშა ნოვოსიბირსკიდან!—ეს სასიხარულო ცნობა ელვის სისწრაფით მოედო მთელ სკოლას.

მაგრამ პიონერებმა რა იცოვნენ, რომ ფოსტალიონმა მათ დეპეშის სახით გამოცანა მოუტანა.

აი, ესეც კავშირგაბმულობის რაიონული კონტროლის ზოგიერთი ეგრეთ წოდებული მუშაკის „მახვილგონიერებისა“ და ხუმრობის ხასიათზე ყოფნის ნაყოფიც:

„Мужинская сред скола пионери пято отрядя

Новим годом новим частои дорогие грузя... поз вряиаем вас учителяки... желяем гевенских перви...“

რუსული ენის რა ლექსიკური ფონდით უნდა იყო აღჭურვილი, რომ შეძლო ამ თავსატეხის გარკვევა, რას იწერებინდ ციმბირელი პიონერები? ნუთუ წარმოსადგენია დეპეშის ტექსტის ასე შეუბრალებლად დამახინჯება?

და აი, ჩვენს წინაშეა „დეპეშა-გამოცანა“. იქნებ კავშირგაბმულობის კანტორის უფროსი გ. ფირცხალაიშვილი დაგვეხაროს „დეპეშა-გამოცანის“ ტექსტის გამოცნობაში?

ბ. გიორგაძე

ახლამწყობის შენიშვნა: კიდევ მეტი: 20 დეკემბრის დღის 10 საათზე მამათიდან გადმოცემული სამიძრის დეპეშა სტამბის თანაშრომელმა მიიღო 25 დეკემბერს, ანუ 120 საათის დაგვიანებით, ხოლო მამათიდან ღანძხუთამდე რომ ფეხით იგზავრო, ორი საათის დროც არაა საჭირო!

ქიქოსა ყირაზე დგება

— ქიქოს, ჩვენები არიან, ხომ გითხარი, ჩვენი ბემურა-ზები არიან-მეთქი!

— მართლა?

— მართლა რომელია, ყუროფ, ფანჯარაზე როგორ უტყაპუნებენ: დრაბ, და-რა-რა, დრაბ, და-რა-რა-რა?!

— ჰო? მაშ კინო იქნება!

— არი, მაშა? მაშალო სენსები იციან ხოლმე, მთელი ეს ბაზარი იქ იყრის თავსა!

— აბა, ჰანგლობა იქა ნახე და! არევა, ღამე ჩარდახში დამალულობა, რამე!

— მაშ, წავიდეთ!

— წავიდეთ, მაშ!

და თქვენს თვალწინ, ტრამვაის ვაგონიდან ხორბოზით, ამაზრზენი აურზაურით ხტებიან, ქუჩაზე წიოკობით გადარბიან და ერთ მეტად სიმპათიურ დაწესებულებას მიაშურებენ „ღეზერტირის“ უბნელი უსაქმურები, „ამრევები“, რომლებიც მთელ დღეს ქუჩებში ლაზლანდარობით ირთობენ თავსა.

ეს მეტად სიმპათიური დაწესებულება გახლავთ ამიერკავკასიის რკინიგზის სამმართველოს შენობა, რომელიც მრავალი ათეული წლის განმავლობაში მდებარეობს ვაგზლის ქუჩაზე და გამვლელ-გამომვლელთ მუდამ საქმიანი, სერიოზული დაწესებულების შთაბეჭდილებას უნერგავს.

ღიახაც საქმიანი დაწესებულებების მთელ კომპლექსს იტევს ეს ქარვისფრად შეღებილი შენობა: მასში რკინიგზის მრავალათეული განყოფილებაა მოთავსებული — თავისი მრავალფეროვანი სამუშაო ოპერაციებით, იგი ამ რთული დარგის ურთულესი არტერიაა: ჩვეულებრივი „შტაბიანი“ საქმიანობის გარდა, აქ გონებრივი მუშაობაც სწარმოებს, აქ სამსახურებრივი დისციპლინის შტაბია... გახსენებაზე ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ სარკინიგზო დაცვის შტაბიც აქვეა მოთავსებული და სხვა, და მრავალი.

მაშ რატომ მიიქცია „ღეზერტირელ“ უსაქმურთა ყურადღება აღნიშნული შენობის ღია ფანჯრიდან გამომავალმა „დრაბ-და-რა-რა-რამ“? ეს რაღა ამბავია?

თურმე ნუ იტყვი, არის ასეთი „უბრალო“ ამბავი: ამ შენობაში მოთავსებულია რკინიგზელთა კლუბი. კლუბში სისტემატურად იმართება რკინიგზელთა თვითმოქმედი წრეების საღამოები, მშვენიერი გასართობები ეწყობა, მრავალი ჩუმი ტალანტი ვლინდება და, საერთოდ, ინტენსიური კულტურული მუშაობა სწარმოებს.

კეთილი და პატიოსანი. ჩვენი ტაში და აღტაცებაც მიგვიმატებია ასეთი მუშაკებისადმი გამოცხადებული მაღლობისათვის.

მაგრამ არის ერთი „მაგრამიც“

თურმე ნუ ბრძანებთ, კლუბის ადმინისტრაციას უფრო „დიდი დიაპაზონით“ მოუსურვებია მუშაობა და კლუბში ფასიანი კინოთეატრის მოწყობაც განუზრახავს.

არა, კი არ განუზრახავს, განუხორციელებია!

კინოსენსები ყველასათვის!

აქედან: დაწესებულებაში თავს იყრის ისეთი ხალხი, რომელსაც საერთო არაფერი აქვს დაწესებულებასთან. მათ შორის კი, სამწუხაროდ, ისეთი უსაქმურები, რომელთა ვაკხანა-ლია იკლებს ამ სერიოზულ დაწესებულებას, ხელს უშლიან იქ მომუშავეებს და, უსაქმურთა მიერ ჩადენილი უწყესობის კონკრეტული ფაქტებიც რომ არ აღვნიშნოთ, — სახელს უტეხენ ამ დაწესებულებას.

მარტო ის რას გავს, რომ კლუბიდან გამავალ ტალანტებში თითქმის მუდმივი აყალმაყალია, თითქმის განუწყვეტლივ ისმის რომელიმე ქიქოსას „დასაბუთება“:

— რაო? დისციპლინაო? რომელი დისციპლინა? მე თქვენი შტაბისა და რანგისა ვარ? აქ კინოა, ბილეთში ფული მიმიცია — მინდა ვიანგლებ, მაშ! მინდა ყირაზე დავდგები!

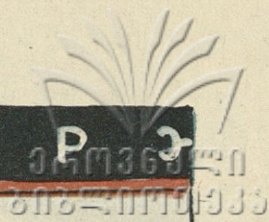
და ქიქოსა „დგება ყირაზე“.

რა ვუყოთ, თუ ეს მას მართლაც აკმაყოფილებს — შეერგოს ყირაზე დგომა, მაგრამ აქ მეტად სერიოზული დაწესებულების მაღალი რეპუტაცია რომ ყირაზე დგება — იმას რაღა ვუყოთ?

ფარსადანი

ისე, როგორც რუსთაველის პროსპექტზე ყველა გამვლელისათვის, ასეთ მიმე კვამლში და ჭვარტლში, ჩვენთვისაც ძნელი გასარკვევია ჰიგიენის სახლის გაჩაღებული მუშაობის შედეგია ყოველივე ეს, სახტურრო „ინტურისტის“ გულთბილი დამოკიდებულების, თუ ორთავე ერთად იღწვის თეთრი ზამთრის გახაშავებლად...

ღვინის მსაქალთა ღილის სიძლიარა

ღვინის სმაში, თმაში თეთრი გამოხერია, მეგობრებო, ჩემი მკვლელი რვა ნომერია.

თავი მტკივა, ბორჯომს ვეძებ გაფითრებული, აბა რა ვქნა, ჩემი მხსნელი სხვა რომელია?!

ქვე-ღვეუბანი თელავიდან

თელავი. ამას წინათ რკინიგზის სადგურის უკან წარმოშობილ საქაოდ ვრცელ და ღრმა ტლაპიან ტბაში ანაზღეულად ჩაეფლნენ სადგურის უფროსი და ქალაქის კომუნალური განყოფილების გამგე ლაფში ჩაძირულთა პირველმა საძიებო სამუშაოებმა უშედეგოდ ჩაიარა.

თელავიდან ერთადერთ ავტობუსით სასწრაფოდ გაგზავნილ მაშველ ექსპედიციას სადგურამდე ჯერ არ მოუღწევია. ამბობენ—ავტობუსის მძღოლმა და კონდუქტორმა იქვე მახლობელ სასაუბრეში შეუხვიეს და, ვიდრე ნახალტურებ ფულს დახარჯავდნენ, მამაპაურად გამოძღვებოდნენ, კეფას მოიფხანდნენ და ჩვეულებისამებრ დაამთქნარებდნენ, მაშველი რაზმის წევრები უმწეოდ ისხდნენ მანქანაში და გამვლელ-გამომვლელს შესჩიოდნენ:

— სად ყოფილხართ, რა გინახავთ, შოფერი ხომ არ გინახავთ? მაგრამ ამაოდ...

თურმე, ნუ იტყვიოთ, თელავისა და გურჯაან-ველისციხე-კარდანახის ავტობუსების მუშაკები ერთმანეთს ეჯიბრე-

ბიან—ვინ უფრო მეტს დაავიანებს, მეტად შეაწუხებს გაჩერებებზე თავმოყრილ იმედგადაწყვეტილ მგზავრებს. ამ მხრივ ჯერჯერობით გურჯაან-ველისციხე-კარდანახელი ტრანსპორტელები ინარჩუნებენ პირველობას.

ისევ თელავი. აქ სავსებით სერიოზულად ამტკიცებენ, თითქოს როცა ნეტარხსენებული კოზმა პრუტკოვი წერდა: „თუ სამხეცეში ლომის გალიაზე დაინახავ წარწერას: «ესე არს სპილო», ნუ ენდობი თვალსა შენსა“, — მხედველობაში ჰქონდა თელავის შუაგულში კობტად წამოკიბული სამსართულიანი შენობა, რომელსაც ამშვენებს მხატვრულად შესრულებული წარწერა: „სასტუმრო“. ნამდვილად ამ შენობაში ყველაზე ნაკლები ადგილი სასტუმროს აქვს დათმობილი. ამიტომ ქალაქის-მრავალრიცხოვანი სტუმრები ზამთრის გრძელ და ცივ ღამეებს დერეფნებში, სასტუმროს მორიგესთან, ან სადმე „შეთავსებით“ სახელდახელოდ გამართულ საწოლებში ათევენ.

შ. შილაური

კვირის ბაქანი გქვიანო...

ტყიბულ-ქუთაისის რკინიგზის ხაზზე, კვირის ბაქანთან მოსაცდელი დარბაზის მოვალეობას უბრალო კვის ნაშენი ასრულებს, რაც თავშესაფარად ყოვლად უვარგისია.

ყინვაში ყორეს უნახავს ისეთი ბუქნა-კამარა, რომ ბევრი ფეხი რჩებოდა საკუთარ ტყავის ამარა. თვით ას ოცი წლის ბებია, ვინც წლების ტვირთით დაობდა, როგორც მალხაზი ხევისური, ყავარჯნით ფარიკაობდა. როცა წვიმდა და მიწდორზე ველური ქარი გალობდა, ყორეს უკვირდა, რომ ხალხი მაინც ამ ადგილს წყალობდა. და ფიქრობს: ნეტავ ვინა ვარ ასე კარგი და უზადო, განსაზღვრულ საათებში რომ ხალხი მეხვევა ბუზადო. გაიგე, ველო ტრიალო, ისმინე, ყორეგ კვიანო, უცნაურ ცილისწამებით კვირის ბაქანი გქვიანო!

მ. ბარბაქაძე

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა შ ვ ი. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

უნივერსალთან

ძალი — ხუთას მანეთთან საქონელს რომ ათას ხუთასად გვიფასებ, — გაგონილა? აღარ გეშინია პახუხი რომ გაგებინო?
სამკულანტი — შიშმა რომ იმატა, სწორედ ამიტომ იმატა ფასმაც, ქალბატონო.